

GÖMÖRI GYÖRGY

Sorok az emlékezésről

*Az emlékezet olyan, mint egy hagyma,
amit hámozni kell*
GÜNTER GRASS

Az emlékezet hagymához hasonló,
vöröshagymához, amit hámozni kell.
Egyik réteg után jön a másik
síkos hártya tele illóolajjal,
a szemedbe megy és könnyeket facsar.
Öröm vagy bánat? könnyezhetsz
bármelyiktől, csak jól vigyázz, nehogy
a hámozástól *hagyma-lázat*, más nevén
hagymázat kapjál, ami régi magyar
népbetegség – tartózkodj tehát
önemésztő, lázadva-lázás gondolatoktól.

Két nyelv között

Mogorva öregúr a szomszédban
– Géza ismerőse –,
felesége angol, ő maga
se rokona, se boldog őse
senkinek, senkinek.
Tavaly még láttam egyszer:
kiégett szemekkel botorkált
az utcán, és arra gondoltam, milyen
a magány jégtábláján sodródni
két part, két nyelv között
a feledés szeszínű öble felé.
.....
Szemeraként aznap az eső.
Nem mentem el a temetésre.

Arany János elgondolkodik

Ifjúkoromban színész szerettem volna lenni,
a szerepekből mára mi maradt?
Minden hősőmben én is benne voltam,
s ki mondja meg, hogy mennyi az „Arany”
Bolond Istókban, csalódott Toldiban,
vagy Cicellében, a tengerzöld ruhájú,
kardöltő nőszemélyben?
Vagy akár a hetvenkedő cigány-
vajdában, aki *szájjal* védte Nagyidát.
Könnyebb izgága-lelkes lírikusnak lenni,

aki az össznemzeti tapssal díjazott
szerepet játssza, hogy ő „Petőfi Sándor”!
De még neki is baja volt Júliával,
aki George Sandnak képzelte magát,
és nyilvánosan rágyújtott egy szivarra.
Mikor esténként Sékszpírt olvasom,
bevallom, néha elfog az irigység –
ha a páva ruhája az Urat dicséri,
hasonlón zengi e titokzatos ánglus
világ-nagy géniuszát számtalan szerep.